

Dragi g. Doropoljski!

Že drugo leto sem naročnik „Zvončka“. Da sem si ga naročil, me je pregovoril Janez Leskovar. „Zvonček“ mi jako ugaja. Sedaj služim tukaj na Vrholah pri nekem kmetu. Staršev nimam več, so mi umrli. Eden moj brat služi v Laporjih blizu Poljčan. Rad čitam knjige, tudi učim se rad v šoli.

Pozdravlja Vas

Alojzij Lesjak,
Vrhole pri Prihovi, p. Konjice.

Odgovor:

Ljubi Alojziji!

Glej, sam si že služiš ljubi vsakdanji kruhek, brez staršev si in navezan sam nase, pa si vendar si pritrgal toliko, da si „Zvončkov“ naročnik. Lepo je od Tebe! Pač si lahko mnogoteremu imovitejšemu dečku za zgled požrtvovalnega in zavednega mladega Jugoslavana. Bog Te živi!

Dragi gosp. Doropoljski!

Letos sem si tudi jaz naročil „Zvonček“. Jako mi ugaja, in težko pričakujem vsake njegove številke. Hodim še v šolo v tretji razred na Prihovo. Prihova je vas s šolo in farno cerkvijo na prijaznem hribu, ki je z njega lep razgled. Najbolj me veseli biti mornar.

Pozdravlja Vas

Rudolf Fink,
Preloge pri Prihovi, p. Konjice.

Odgovor:

Ljubi Rudolfi!

Mornar hočeš biti — z brzo barčico bi pa rad plaval po lepem, velikem morju — po našem morju! Trdno upam, da se Tvoja in moja želja izpolni. Spomni se mojih besed, ko bo naš prapor ponosno plapolal na Tvoji ladji! Bog daj srečo junško!

Dragi gospod Doropoljski!

Lani sem si naročil „Zvonček“, ki ga jako rad čitam. Najbolj mi je bila všeč po-

vest „Kekec na hudi poti“. Star sem 12 let. Študiram privatno I. razred srednjih šol.

Pošiljam Vam zgodbo o ptičku. Priobčite jo v svojem kotičku. Pa ne v koš, upam, da le v kotiček z njo!

Okolo cerkve Sv. Roka je pet visokih smrek. Na najvišji smreki imajo vsako leto lišči mladiče. Pa tudi letos so jih imeli.

Ko grem nekega jutra v cerkev, vidim pod največjo smreko mladega mrtvega ptiča. Okolo njega pa je bila vsa zemlja opraskana od kremljev. Ko si to ogledam, vidim ob smrekovem deblu negodnega mladiča, ki je milo čivkal. Kako se mi zasmili to ubogo revč! Zato ga rahlo primem ter ga nesem domov. Doma mu nasteljem v kletko ter ga položim vanjo, tudi zrnja mu dam. A ptiček se ne gane. To me je jelo skrbeti. Začnem premišljati, kaj bi napravil. A kmalu uga-nem. Velim bratu, naj vzame lestvo, žrebelj in kladivo. Jaz pa vzamem kletko s ptičem. Greva nazaj k tisti veliki smreki pri cerkvi. Postavim lestvo k deblu ter splezam po njej. Pribijem kletko k deblu. Potem grem dol ter skrivaj gledam, kaj bo sedaj. Nena-doma prileti starka ter žaluje za izgubljen-cem. Ko pa sliši glas svojega otroka, prileti v kletko s črvicem v kljunu, ki ga je pri-nesla za lačnega mladiča. Mali ptiček hlastno použije zajtrk. Stara se pa vrne v gozd ter išče hrane. Jako sem se temu čudil.

Tako je minul en mesec. Večkrat na dan sta priletela oba stara ptiča ter mu pridno nosila potrebne hrane.

Ko pridem nekega večera po navadi k ptiču, pa kaj vidim? Ubogi ptiček je dobil glavo med žico in je tamkaj obvisel. Bil je že lepo pisan in goden in lepe pesemce je že čivkal moj ubogi lišček. Sedaj pa je obvisel mrtev med žico. Kako mi je bilo žal za le-pega ptiča!

Lepe pozdrave Vam pošilja

Martin Mordej,
Sv. Rok ob Sotli, Rogatec.

Odgovor:

Ljubi Martin!

Res, lep in dober namen si imel s svo-jim liščkom, a preden je poletel ptiček v zlato svobodo, ga je dohitela nesreča, ki

— pravijo — nikoli ne počiva. Morda pa je malo krivde tudi na Tvoji strani, ki je pa seveda nisi storil namenoma. Ali so bila vrata v kletki vedno zaprta?

Dragi g. Doropoljski!

Prvikrat vam pišem nekoliko vrstic. Vesel sem pričakoval Vašega „Zvončka“. Dobil sem ga, ko sem prišel iz šole domov. Mati me je poklicala: „Ivan, tu imaš Zvonček: po pošti je prišel!“

Pozdravlja Vas

Ivan Engelman,
učenec IV. razreda v Kranju.

Odgovor:

Ljubi Ivan!

Želim, naj Te ljuba mati še večkrat razveseli s tako prijetno vestjo, kadar se vrneš iz šole domov.

Gospod Doropoljski!

Jako se mi je priljubil Vaš „Zvonček“. Prav rad ga čitam. Jaz ga ne naročam, ampak moja sestra Milica. Prilagam tudi to sliko, da mi jo priobčite v „Zvončku“.

Vaš

Josip Globevnik,
učenec IV. razreda v Novem mestu.

Odgovor:

Ljubi Josip!

Tvoja slika še ni taka, da bi jo mogel priobčiti v koticu. Narisal si morje in ladje na njem, Solnce kuka izza gor, po obzorju letajo ptice. Dobro! Ampak premajhna je še Tvoja spretnost, a slika ima prevelik obseg. Vadi se vztrajno — pa nam sčasoma narišeš kaj lepega!

Gospod Doropoljski!

Sedaj vam pišem prvič, ker šele letos dobljam „Zvonček“. Tukaj sem samo jaz, naročnik „Zvončka“, in ga jako rad berem. Hodim v ljudsko šolo v Rilčovsu. Čez poletje sem oproščen in pasem živino pri nekem kmetu. Doma sem v Želučah v Rožu na levem bregu Drave. V Rilčovs je pol ure. V Podgorje v Rožu se vozimo s čolnom čez Dravo. V Št. Jakob v Rožu imamo eno uro daleč. Zadnje mesece so bili v Rožu večkrat boji, posebno pri Borovljah in pri Podrožici. V Št. Jakobu so Nemci s topovi streljali na cerkveni zvonik in so ga hudo poškodovali. Tudi nekaj poslopij je zgorelo. Slednjič so se Nemci umaknili. Naredili so veliko škode. Jugoslovani so pribežali živeti in tobaka. Mi smo za Jugoslavijo. Nekateri so za Nemce. Čez nekaj mesecev bomo imeli glasovanje. V Rilčovs sta prišla slovenski učitelj in ena učiteljica.

Prejšnjega učitelja so odpeljali na ljubljanski grad, ker je delal za Nemce. Eden je pa šel k nemški vojski. — Rad berem slovenske knjige. Naučil sem se sam doma. Ima mati Mohorjeve bukve. V šoli smo se samo v I. razredu malo slovenski učili. V drugem in tretjem pa nič. Kdaj mi zopet pošljete „Zvonček“?

Pozdravlja Vas Vam vdani

Valentin Sitter,
učenec v Rilčovsu na Koroškem.

Odgovor:

Ljubi Valentin!

Pismo iz jugoslovanskega Korotana — pozdravljeno! In pozdravljen ti, moj ljubi koroški rojak! Sedaj živiš v svobodni domovini. Tudi Tvoja dolžnost je, da pomagaš glasovanju do popolnega uspeha. Prej so koroške Slovence zatirali, sedaj se jim pričenja novo življenje. Vsi, kar vas je zavernih mladih in starih Slovencev na Koroškem, morate takoj na vztrajno delo, da ostanete za vekomaj združeni z Jugoslavijo! Naša je dragocena Koroška in naša ostane! Vzpodbujaj svoje prijatelje in znance, naj nihče ne stoji malomarno ob strani v tem odločilnem in resnem času! Vsak mora na delo! In ko dorasteš, boš imel sladko zavest, da si v mladih letih storil v polni meri svojo domovinsko dolžnost! Bog živi jugoslovanski Korotan!

Dragi gospod Doropoljski!

Danes se pridružujem Vašim koticarjem kakor tudi „Zvončkarjem“. — Obiskujem šolo pri Sv. Duhu na Stari gori ter zahajam v I. oddelek 4. razreda. Za razrednika imam gosp. nadučitelja Fursta. V šoli imam vse predmete enako rad, ker so nam vsi potrebni za življenje, drugače se jih ne bi učili.

Tukaj nimamo niti 2 in pol ure do nemške in madžarske meje. Nemcem in Madžarom se strašno cede sline po naših lepih Slovenskih goricah. Zato pa tudi močno pritiskajo na naše jugoslovanske fante v Radgoni in Radincih.

Sedaj vam pa povem največji ponos naše župnije. Naš prvoborilec, ministrski podpredsednik dr. Anton Korošec je zagledal v naši župniji luč sveta in je torej naš najožji rojak. Meseca novembra pretekega leta smo imeli pri njegovi rojstveni hiši njemu v proslavo veliko manifestacijo. Pri tej proslavi je godba prvič zasvirala našo vzvišeno himno „Lepa naša domovina“. Jaz sem deklamiral lepo Gregorčičevo pesem „Zedinjena Slovenija“. Ob koncu manifestacije je zaklical gosp. župnik: „Živel

dr. Korošec!" kar vzkliknem tudi jaz: „Živel dr. Anton Korošec, naša dika, naš ponos, slava ti. Živela svobodna Jugoslavija pod vladarstvom junaškega regenta Aleksandra!"

Sedaj pa moram končati. Ali se smem še oglasiti?

Cez hribe in doline Vas pozdravlja
Vaš vdani

Ludvik Domanjko,
učenec v Žihlavi.

Odgovor:

Ljubi Ludvik!

Še na stara leta se boš z radostjo spominjal onih mladih dni, ko si navdušeno vzklikal naši skupni domovini Jugoslaviji in njenemu odličnemu sinu dr. Korošču. Če bomo edini in složni, ostanejo vsi napori naših nemških in madžarskih sovražnikov brezuspešni. Naša združena moč je nepremagljiva. Tega se vedno zavedaj!

Dragi g. Doropoljski!

Vem, da Vam ne bo nič kaj všeč, da Vas s tem pisemcem nadlegujem. Jako rada čitam „Zvonček“, ki si ga izposojam pri 7. letu v III. razred II. odd. v Pristavo. g. naduč. Francu Zopfu. Že hodim v šolo. Učim se prav rada risanja, petja, prirodslovja in veronauka. Ko izstopim iz šole, se pojdem učiti za šiviljo v Maribor. Težka bo ločitev od mojih domačih prijateljev. Najljubša mi je sosedova Minka, ki se z njo poigrava v prostem času. Veselo je na gričku Sv. Urbana, kjer stoji moja rojstna hiša. V „Zvončku“ sem našla mnogo premišljenih pesem, tudi jaz sem si eno izmislila, če dovolite, Vam jo pošljem. Imam tudi brate in sestre. Najmlajši dveletni Rudolf je časih prav dobre volje. Jaz in Slavko pa hodiva še v ljudsko šolo. Imela bi Vam še mnogo zanimivega povedati o našem čarobnem kraju, pa se bojim, da bi bilo moje pismo preobširno, zato ga za danes zaključim in ako boste zadovoljni z mojim pismom, Vas bom večkrat obiskala. Prosim, potisnite me med svoje koticarje. Košek pozdravov od Vaše vdane

Mire Sovinčeve,

Sv. Urban pri Pristavi, Jugoslavija.

Odgovor:

Ljuba Mira!

Narobe — prav všeč mi je, da si se tudi Ti pridružila mojim koticarjem. To ni nadlegovanje, to mi je veselje. Oglasi se večkrat, tudi svojo pesemco mi pošlji! Uživaj s prijateljico Minko veselje na gričku Sv. Urbana!

Dragi gospod Doropoljski!

Oprostite, da se Vam drznem pisati prvo pismo. Stara sem 12 let. Hodim v 4. razr. 2. odd. Učim se prav dobro. Pri gospodu učitelju dobim vsak teden lepe knjige za čitanje. Najrajša čitam „Zvonček“. Posebno me veseli, kadar čitam Vaš cenjeni kotichek. Ker vidim, da Vam pišejo učenci, sem se Vam drznila pisati tudi jaz. Prosim Vas, da natisnete to moje pismo v svoj kotichek.

Vljudno Vas pozdravlja Vaša in
„Zvončkova“ prijateljica

Žarkica Rožmanova,
učenka štirirazredne ljudske šole
v Sromljah.

Odgovor:

Ljuba Žarkica!

Praviš, da se prav dobro učiš. To je lepo priznanje. In tudi pravilno je tako, saj se obeta od mladostne pridnosti koristi Tebi in narodu, ki mu je treba pridnih in pametnih ljudi.

Ljubi g. Doropoljski!

Postal sem naročnik „Zvončka“ in prejel 1. in 2. številko, ki sta me jako razveselili.

Ker vidim, da se radi ukvarjate z mladino, sem se tudi jaz odločil napisati Vam nekaj vrstic. Da Vam ne vzamem v „Zvončku“ preveč prostora, se omejim samo na to, da Vam naznamim, da obiskujem IV. razred ljudske šole v Kranju. Star sem 9 in pol leta. Učenje mi gre časih bolje, časih slabše, vendar toliko dovoljno, da mi ni treba nad njim obupati.

Spoštljivo Vas pozdravlja

Franc Poljanšek,
učenec IV. razreda v Kranju.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Z učenjem je seveda križ — to je po priliki tako kakor z vremenom: zdaj je lepo, zdaj grdo. Vendar je nekoliko razlike, ker je učenje odvisno tudi od naše dobre volje. Kadar hočemo — gre, kadar nečemo — pa se upira. Dobra in resna volja je velika moč.

Dragi g. Doropoljski!

Tudi jaz sem se namenil z velikim veseljem, da Vam pišem o tem, kar mi teži srce. Upam, da ne bo romalo moje pismo v koš. Z velikim veseljem sem prejel prvo letošnjo štev. „Zvončka“, ker sem ga šele letos naročil. Takoj, ko odprem prvo stran, sem videl zgoraj lepo vinjeto in na drugi strani zopet sliko, na 3., 4., 5. itd. To je bilo

moje največje veselje in največje zanimanje do tega mesečnika. Od samega veselja nisem vedel, kaj bi počel. Prelistal sem ga do konca in zopet pričel od kraja. Na strani 32. sem videl prvič obraz slovenskega umetnika Dragotina Humka, slikarja. Nikjer še nisem videl nobenega sedanjega slovenskega umetnika. Tega umetnika še nisem zasledil ne v razglednicah, ne v Dom in Svetu in nisem videl še v nobeni knjigi in ne nikjer njegovih risarij, ki mi jako uga-
jajo.

Iz „Zvončka“ bom lahko večkrat kaj prerisal, ker za risanje živim. Ko bi moral pustiti risanje, rajši umrjem. Kakor sem videl v prejšnjih letnikih „Zvončka“, ste sprejemali v svoj kotiček risbe mladih umetnikov, zatorej ne vem, ali jih sedaj še sprejemate ali ne. Prosim Vas, da mi to naznačite v kotičku; z velikim veseljem bi kaj narisal.

Upam, da mi ne zamerite, ker Vas nadlegujem in Vas prosim, da me uvrstite med druge kotičkarje. Drugič Vam pišem že kaj več, če to dovolite, posebno pa, če bom smel kaj v kotiček narisati. To bo veselje!

Prav prijazno Vas pozdravlja

Melhior Maleš,
kiparski učenec v Kamniku.

Odgovor:

Ljubi Melhior!

Jaz pa sem z velikim veseljem prejel Tvoje pismo. Res mi je v zadoščenje, da Ti zbuja „Zvončkove“, oziroma Humkove risbe toliko zanimanja. Naj dvigajo Tvoje navdušenje in Tvojo deloljubno moč, da se razviješ sam v odličnega slovenskega umetnika! Kakor razvidim iz pristavka k Tvojemu imenu, si se lotil kiparstva — pač lepe in odlične umetniške stroke. Uči se vztrajno na zgledih velikih mojstrov! Z zanimanjem pričakujem Tvojih risb, ki jih bom rad porabil v svojem kotičku, ako bodo odgovarjale svojemu namenu!

Ljubi gospod Doropoljski!

Zmeraj sem mislila, da Vam naj pišem. Videla sem, da z odlašanjem nič ne opravi-
m. Stara sem 14 let; hodim v III. raz-

red ljudske šole v Pristavi. Imam mnogo prijaznih prijateljev.

Imamo jako dobrega g. kateheta. Imam tudi mnogo sestic in dva brata, ki sta mlajša kakor jaz.

Jaz sem Slovenka, ki ljubim svoj rod, ostala sem Slovenka in Slovenka tudi ostane-
nem.

Najbolj me veseli uk na pamet, čitanje, pisanje, računanje, zgodovina in veronauk.

Jako rada čitam Vaš „Zvonček“, ki mi prav ugaja.

Drugič več. Prosim, priobčite moje pismo v kotičku.

Prosim za odgovor!

Z odličnim spoštovanjem
Vaša

Fanica Jurječeva,
doma v Dolu, pošta Pristava, Slovenija.

Odgovor:

Ljuba Franica!

Da, tako se mora glasiti odkrita in zavestna beseda: Slovenka sem in Slovenka ostanem! Še več moraš danes reči: Jugoslovanka sem in Jugoslovanka ostanem! — Naša domovina je velika in lepa. Ona je naša, mi smo njeni! Naj živi in se krepi v delu in ljubezni svojih otrok!

Dragi gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem tudi jaz nekoliko vrstic. Stara sem 13 let, učim se najrajša branja, pisanja ter zemljepisja in ročnih del. Za razrednika imamo gosp. Germka. Hodim v IV. oddelek II. razreda. Prosim, denite te vrstice v svoj kotiček!

Presrečno Vas pozdravlja

Pavla Lipovškova
v Krašnji pri Lukovici.

Odgovor:

Ljuba Pavla!

Učiš se rada samih lepih in koristnih predmetov. Za bodočo gospodinjjo je posebno važno, da je spretna in ročnih delih. Vedno je treba kakih popravil na perilu in obleki, ki jih spretna in štedljiva slovenska žena sama izvrši, ako — zna. Vsako pošteno delo je človeku v čast.

